

som han vedblev at være for alle Andre end netop sine egne Sognefolk, havde han særlig i Venne-samfundets københavnske Kredse været Genstand for megen Omtale. Der havde efterhaanden dannet sig en hel Mythe om hans ideale Liv derude i det fjerne Land; og naar man i Tankerne saa' ham vandre op og ned ad de stenede Marker bag sin Plov, var man ikke langt fra at forestille sig ham med en folkelig Helgenglorie svævende over Hatten.

Des mere nedslaaende havde derfor Skuffelsen været, da man for omtrent halvandet Aar siden erfarede, at han — efter først ved Uforstand at have fremkaldt Ufred og Misfornøjelse blandt sine Venner — pludselig havde afbrudt sin Virksomhed og var rejst bort, efterladende Menigheden i en fuldkommen Forvirring, der havde haft til Følge, at den senere havde kastet sig i Pietisternes Arme. Men en særlig Bitterhed blandede der sig i Skuffelsen, da det underhaanden fortaltes, at dette hans pludselige Opbrud skulde staa i Forbindelse med et fornyet Bekendtskab med en vis Dame . . . en Datter af hans Formand i Embedet, hos hvem han i sin Tid havde været Kapellan, den stokreaktionære og højkirkelige Seminarieforstander Provst Tønnesen. Hvorledes dette nu end forholdt sig,